

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑβδομος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Διευθυνταὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 Γαλαξαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

29 Ἀπριλίου 1879

Σφραγὶς
ΔΑΣΜΟΤΕΛΩΝΕΙΟΥ ΑΝΑΤΩΛΙΚΟΥ

ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου]

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνίξις ἰδί σελ. 241.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

Ὅπου περὶ παντοῶν ὁ λόγος, κατὰ τὸν με-
ταξὺ Σιγγαπόρης καὶ Χόγγ-Κόγγ διάπλου.

Ἐκτοτε ὁ Πονηρίδης καὶ ὁ Φιξ συχναίως συ-
νητήθησαν, ἀλλ' ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἦτο
πάντοτε λίαν ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντι τοῦ συ-
νοδοιπόρου του, οὐδ' ἀπεπειράθη πλέον νὰ πα-
ραγάγῃ αὐτὸν εἰς λόγους. Ἐπαξ δὲ μόνον ἡ δις
εἶδε τὸν κ. Φόγ, ὅστις διέμενε συνήθως ἐν τῇ
μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἀτμοπλοίου, συντροφεύων
τὴν κ. Ἀουδὰ ἢ παίζων οὐστὶς κατὰ τὴν ἀδιά-
πτωτον αὐτοῦ συνήθειαν.

Ὁ Πονηρίδης, ἐξ ἑτέρου, ἤρξατο σπουδαίως
μελετῶν τὴν παράδοξον συγκυρίαν, ἧτις ἔφερε
καὶ πάλιν τὸν Φιξ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου του.
Ἦν δ' ἀληθῶς τὸ πρᾶγμα περιέργον, καὶ ἤξιζε
τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ τις περὶ τοῦ μειλιχίου καὶ
ὑποχρεωτικοῦ ἐκείνου κυρίου, ὅστις ἀπαντᾷται
μὲν κατ' ἀρχὰς ἐν Σουέζ, ἐπιβιβάζεται δὲ κα-
τόπιν ἐπὶ τῆς Μογγολίας, ἀποβιβάζεται εἰς
Βομβάν, ὅπου λέγει ὅτι θέλει διαμείνει, καὶ ἀ-
νευρίσκειται πάλιν ἐπὶ τοῦ Ραγγούν, πλέων πρὸς
τὸ Χόγγ-Κόγγ, ἀκολούθων δηλ. κατὰ πόδας τὸ
δρομολόγιον τοῦ κ. Φόγ. Παράδοξος τοῦλάχισ-
τον, ἂν μὴ τί ἄλλο, ἦν ἡ σύμπτωσις αὐτῆ.
Τίνα παρηκολούθει ὁ Φιξ οὗτος; Ὁ Πονηρίδης
εὐχαρίστως ἐστοιχημάτιζε τὰ σανδάλιά του,—

ἄτινα ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἐφύλαττεν—ὅτι ὁ Φιξ
θ' ἀνεχώρει πάλιν ἐκ τοῦ Χόγγ-Κόγγ συγχρό-
νως μετ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἴσως ἀτμο-
κινήτου.

Ἀλλὰ κ' αἶψα ὄλον ἂν ἐσκέπτετο ὁ Πονηρί-
δης, οὐδέποτε θὰ ἐμάντευε τὴν ἀληθῆ τοῦ ἀστυ-
νομικοῦ πράκτορος ἀποστολήν, οὐδὲ θὰ ἐφαντά-
ζετο ὅτι ὁ Φιλέας Φόγ ἐκυνηγεῖτο ὡς κλέπτης
περὶ τὴν ὑδρόγειον. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος
ἐπιζητεῖ συνήθως παντὸς πράγματος τὴν ἐξήγη-
σιν, ἰδοὺ πῶς, ἐξ αἰφνιδίας ἐμπνεύσεως, ἐξήγησεν
ὁ Πονηρίδης τὴν διαρκῆ παρουσίαν τοῦ Φιξ, καὶ
πρέπει νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐρμηνεία του ἦτο
ἀρκούντως εὐλογοφανής. Ὁ Φιξ κατ' αὐτὸν οὐδὲν
ἄλλο ἦτο οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἦτο, ἢ ἀπόστολος τῶν
μελῶν τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου, ἐκπεμ-
φθεὶς ἐπὶ τὰ ἔγχη τοῦ Φιλέα Φόγ παρὰ τῶν συ-
νεταίρων του, ὅπως βεβαιώσῃ τὴν ἀκριβῆ καὶ
κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ἐκπλήρωσιν τοῦ στοι-
χίσματος.

— Αὐτὸ εἶνε! βεβαίως, αὐτὸ εἶνε! ἐπανε-
λάβανε καθ' ἑαυτὸν ὁ χρηστὸς νέος, ὑπερήφα-
νος ἐπὶ τῇ ὀξυνοίᾳ του. Εἶνε κατάσκοπος, τὸν
ὁποῖον ἔστειλαν οἱ κύριοι οὗτοι κατόπιν μας!
Ταπεινὸν, ἀναξιοπρεπῆ! Νὰ κατασκοπεύουν
τὸν κ. Φόγ, τὸσον ἐντιμὸν ἄνθρωπον! Ἄ! κύ-
ριοι ἀναμορφωτικοί. . . Ὁὰ μᾶς τὸ πληρώσετε
αὐτό!

Καταχαρεὶς ὁ Πονηρίδης ἐκ τῆς ἀνακαλύψεώς
του, ἀπεφάσισεν ἐν τούτοις νὰ μὴ εἴπῃ τί εἰς
εἰς τὸν κύριόν του, φοβούμενος μὴ οὗτος δικαίως
πειραχθῇ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν δυσπιστίας τῶν συ-
ναδέλφων του, ἀλλὰ νὰ ἐμπαίξῃ ὅμως, περιστά-
σεως δοθείσης, τὸν Φιξ, δι' ὑπαινιγμῶν, χωρὶς νὰ
προδοθῇ.

Τὴν τετάρτην, τριακοστὴν Ὀκτωβρίου, μετὰ
μεσημβρίαν, τὸ Ραγγούν εἰσέπλεεν εἰς τὸ στε-
νὸν τῆς Μαλάκκας, τὸ χωρίζον τὴν ὁμώνυμον
χερσόνησον ἀπὸ τῆς Σουμάτρας. Ὅρεινὰ δέ, ἀ-
πότομα καὶ γραφικώτατα νησίδρια ἐκρυπτον εἰς
τούς ἐπιβάτας τὴν θέαν τῆς μεγάλης νήσου.

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς
πρωίας, προτρέχον τὸ ἀτμοπλοῖον ἡμίσειαν ἡμέ-
ραν τοῦ κεκαλονισμένου χρόνου, προσήγγιζεν εἰς
Σιγγαπόρην, ὅπως ἀναανεώσῃ τὴν προμήθειαν τῶν
ἀνθρώκων του, ὁ δὲ Φιλέας Φόγ ἀνέγραψε τὸ
κέρδος αὐτὸ εἰς τὰς δέλτους του, καὶ ἀπέβη

τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὴν ξηρὰν, συνοδεύων τὴν κ. Ἀουδά, ἥτις ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περιπατήσῃ ἐπὶ τινὰς ὥρας.

Ὁ Φίξ, εἰς ὃν πᾶσα πράξις τοῦ Φόγ ἐφαίνετο ὑποπτος, παρηκολούθησεν αὐτὸν ἀπαρατήρητος, ὃ δὲ Πονηρίδης, γελῶν ἐνδομύχως πρὸς τὰ πονηρεύματα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, μετέβη εἰς ἀγορὰν τῶν συνήθων.

Ἡ νῆσος τῆς Σιγγαπόρης οὔτε μεγάλη εἶνε οὔτ' ἐπιβάλλουσαν ἔχει τὴν θέαν, στερουμένη ὀρέων, ἥτοι χαρακτηριστικῶν γραμμῶν. Καίτοι ὅμως ἰσχνή, εἶνε χαριστάτη, ἀποτελεῖ δὲ κήπον, διατεμνόμενον ὑπὸ ὠραίων ὀδῶν. Εὐμορφον ὄχημα, συρόμενον ὑπὸ τῶν κομφῶν ἐκείνων ἵππων, οἵτινες εἰσήχθησαν ἐκ τῆς Νέας Ὀλλανδίας, μετήγαγε ταχέως τὴν κ. Ἀουδά καὶ τὸν Φιλέαν Φόγ ἐν μέσῳ συστάδων στιλπνοφύλλων φοινίκων καὶ κερυφυλλεῶν, ὧν τὸ κάρφος ἀποτελοῦσιν αὐτοὶ τοῦ ἡμιοαιότου ἄνθους οἱ κάλυκες. Θάμνοι πεπερίδων ἀντικαθίστων ἐκεῖ τὰς ἀκανθώδεις αἰμασιὰς τῶν εὐρωπαϊκῶν πεδιάδων· σαγούτοδενδρα δὲ καὶ κολοσιαιαὶ λαμπρόκομοι πτέριδες ἐποικίλλον τὴν θέαν τῆς τροπικῆς ἐκείνης χώρας· καὶ μοσχοκαρύαι στιλπνοφυλλοὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ὀξέος αὐτῶν ἀρώματος. Ὁμάδες εὐσταλῶν καὶ μορφαζόντων πιθήκων ἐπλήρουν τὰ δάση, ὑπῆρχον δὲ που καὶ τίγρεις εἰς τὰς λόχμας. Δὲν θέλει δ' ἐκπλαγῆ ὁ ἀναγνώστης, ἀκούων ὅτι ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, τῇ σχετικῶς μικρᾷ, δὲν κατεστράφησαν ἔτι μέχρι τοῦ τελευταίου τὰ σαρκόβόρα ταῦτα θηρία, ὅταν μάθῃ ὅτι ἔρχονται ἐκ Μαλάκκας, διανηχόμενα τὸν πορθμὸν.

Διαδραμόντες τὴν ἐξοχὴν ἐπὶ δύο ὥρας, ἡ κ. Ἀουδά καὶ ὁ συνοδός της—ὅστις ἐθεώρει σχεδὸν χωρὶς νὰ βλέπῃ—ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν, ἣν ἀποτελεῖ μέγας σωρὸς οἰκημάτων βαρέων καὶ χαμηλῶν, περικυκλωμένων ὑπὸ χαριστάτων κήπων, ἐν οἷς φύονται μάγγουστα, ἀνανάδες καὶ οἱ εὐχυμότατοι τοῦ κόσμου καρποὶ. Τὴν δεκάτην δὲ ὥραν ἐπέστρεφον εἰς τὸ ἀτμοκίνητον, ἀκολουθούμενοι πάντοτε, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωσι, παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ὅστις ἠναγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ μισθώσῃ ὄχημα πρὸς τοῦτο.

Ὁ Πονηρίδης ἀνέμενε αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ῥαγγού. Εἶχε δὲ ἀγοράσει δωδεκάδας τινὰς μαγγούστων, χονδρῶν ὡς μέτρια μῆλα, βαθύφαιον μὲν ἐχόντων ἐξωθεν, πορφυροῦν δ' ἐνδοθεν τὸ χρῶμα, καὶ ὧν ἡ λευκὴ σὰρξ, ἀναλυομένη μεταξὺ τῶν χειλέων, παρέχει ἀνέκφραστον ἀπόλαυσιν εἰς τοὺς ἀληθεῖς ὀσφάγους· τοὺς καρπούς τούτους εἶχε τὸ εὐτύχημα ὁ Πονηρίδης νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κ. Ἀουδά, ἥτις νῦν χαρίστησεν αὐτὸν μετὰ πολλῆς χάριτος.

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τὸ Ῥαγγού, παραλαβὸν τοὺς ἀναγκαιοῦντας αὐτῷ ἄνθρακας, ἔλυε τ' ἀπόγεια, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας οἱ ἐπιβάται

δὲν διέκρινον πλέον τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Μαλάκκας, ἥς τὰ δάση τρέφουσι τὰς ὠραιότερας τίγρεις τῆς γῆς.

Χίλια τριακόσια περίπου μίλια χωρίζουσι τὴν Σιγγαπόρην ἀπὸ τῆς νήσου τοῦ Χόγγ-Κόγγ, μικρᾷ ἀγγλικῆς χώρας, ἀπεσπασμένης τῆς σινικῆς ἀκτῆς. Ταῦτα δὲ συμφέρον εἶχεν ὁ Φιλέας Φόγ νὰ διανύσῃ εἰς ἐξ τὸ πολὺ ἡμέρας, ἵνα ἐπιβιβασθῇ ἐν Χόγγ-Κόγγ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅπερ ἀνεχώρει τὴν 6 Νοεμβρίου εἰς Ἰοκοχάμαν, ἓνα τῶν κυριωτέρων λιμένων τῆς Ἰαπωνίας.

Τὸ Ῥαγγού εἶχε πολὺ φορτίον. Ἐν Σιγγαπόρῃ δὲ εἶχον ἐπιβιβασθῆ πολυάριθμοι ἐπιβάται, ἰνδοί, σεϋλανοί, σῖναι, μαλαῖοι, καὶ πορτογάλλοι, ὧν οἱ πλείστοι κατεῖχον δευτέρας θέσεις.

Ὁ καιρὸς, γαλήνιος τέως, μετεβλήθη κατὰ τὸ τελευταῖον τῆς σελήνης τέταρτον, καὶ ἡ θάλασσα ἐξωγαγῆ· ὁ δὲ ἄνεμος ἐπνευσεν ἐνίστο σφοδρότατος, ἀλλ' εὐτυχῶς μεσημβρινοανατολικός, ὅπερ ἐβόηθει τὴν πορείαν τοῦ σκάφους. Ὁσάκις μάλιστα ἦτο πρόσφορον, ὁ κυβερνήτης διέτασσε τὴν ἀναπέτασιν τῶν ἰστίων. Τὸ Ῥαγγού, κατηρτισμένον ὡς πάρων, ἐπλευσε πολλάκις διὰ τῶν δύο δολῶνων καὶ τοῦ ἀκατίου του, ἡ δὲ ταχύτης του ἤξησηεν ὑπὸ τὴν διπλῆν ἐπίδρασιν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἀνέμου. Οὕτω παρεπλεύσθησαν ἐπὶ συχνῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων, πολλάκις δὲ ὄχληροτάτων κυμάτων, αἱ ἀκταὶ τοῦ Ἀννάμ καὶ τῆς Κοχιγκίνης.

Αἰτία ὅμως τῆς ὄχληρότητος τοῦ πλοῦ ἦτο τὸ σκάφος μᾶλλον ἢ ἡ θάλασσα, καὶ κατὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἰδίως ἔπρεπε νὰ παραπονῶνται οἱ ἐπιβάται. ὧν οἱ πλείστοι ἠσθένησαν.

Ἀληθῶς, τ' ἀτμόπλοια τῆς Ἰνδικῆς ἐταιρίας, ἄτινα διαπλέουσι τὰ ὕδατα τῆς Σινικῆς, ἔχουσι σπουδαῖον περὶ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἐλάττωμα. Ἡ σχέσις τοῦ ἐκ τῆς φορτώσεως βυθίσματος αὐτῶν πρὸς τὸ βάθος τῶν ὑπελογίσθη κακῶς, καὶ ἐκ τούτου ἀσθενεστάτην ἔχουσι τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ἀντίστασιν. Ὁ κλειστός καὶ ἀδιάβροχος ὄγκος αὐτῶν εἶνε ἀνεπαρκής. Πνίγονται, κατὰ τὴν ναυτικὴν ἔκφρασιν, καὶ τούτου ἕνεκεν ὀλίγα μόνον κύματα, εἰσελαύνοντα ὑπὲρ τὸ σκάφος, μεταβάλλουσι τὴν ἰσοσταθμίαν των. Οὕτω δὲ τὰ πλοῖα ταῦτα εἰσὶ κατώτερα,—ἂν οὐχὶ κατὰ τὰ κινήτρια καὶ ἀτμογόνα αὐτῶν μηχανήματα—τῶν τύπων τῶν γαλλικῶν Διαπορθημύσεων, ὅποια ἡ *Αὐτοκράτειρα* καὶ ὁ *Καμβόλ*. Ἐνῶ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν μηχανικῶν, δύναται τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα νὰ ἐπιβιβάσωσιν ὄγκον ὕδατος ἴσον πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν βάρος, χωρὶς νὰ βυθισθῶσι, τ' ἀτμοκίνητα τῆς Ἰνδικῆς ἐταιρίας, ἡ *Γολγόνδη*, ἡ *Κορέα* καὶ τὸ Ῥαγγού οὐδὲ τὸ ἕκτον τοῦ βάρους των δύναται νὰ ἐπιβιβάσωσι χωρὶς νὰ καταποντισθῶσι.

Διὰ τοῦτο δέ, ἐν κακοκαιρίᾳ, ἠναγκάζετο τὸ Ῥαγγού νὰ λαμβάνῃ πλείστας προφυλάξεις,

καὶ ν' ἀναχωρῆ πολλὰκις, πλέον δι' ὀλίγου μόνον ἀτμοῦ. Ἡ χρονοτριβὴ αὕτη οὐδαμῶς ἐφαίνετο ἀνησυχῶσα τὸν Φιλῆαν Φόγ, ἀλλ' εἰς μεγίστην ἐνθάλλε τὸν Πονηρίδην ἀγανάκτησιν. Κατηγορεῖ τότε τοῦ κυβερνήτου, τοῦ μηχανικοῦ, τῆς ἐταιρίας ὀλοκλήρου, καὶ ἐστελλεν εἰς τὸν διάβολον πάντας τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν μεταγωγὴν ἐπιβατῶν. Ἴσως δ' ἀφορμὴ τῆς ἀγανακτικῆς αὐτοῦ ἦτο πως καὶ τὸ ἀεριοφῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ἔκαιεν εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Σέβιλ-Ρόου.

— Βιάζεσθε λοιπὸν πολὺ νὰ φθάσετε εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡμέραν τινα ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

— Ἐννοεῖται, βιαζόμεθα, ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης.

— Νομίζεις, ὅτι ὁ κ. Φόγ σπεύδει νὰ ἐπιβιβασθῆ εἰς τὸ ἀτμοκίνητον τῆς Ἰσοχάμας;

— Φοβερά!

— Πιστεύεις λοιπὸν τώρα εἰς τὴν περιοδείαν τοῦ κόσμου;

— Ἐντελῶς. Καὶ σεῖς, κύριε Φίξ;

— Ἐγώ. . . διόλου.

— Ἀφῆστέ τ' αὐτά! ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης καμύτων τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἱ λέξεις αὐταὶ κατέστησαν σκεπτικὸν τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, καὶ τὸν ἀνησύχησαν, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί. Τὸν εἶχεν ἄρα ἐννοήσει ὁ γάλλος; Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Πῶς ὅμως ἦτο δυνατόν ν' ἀνακαλύψῃ ὁ Πονηρίδης τὴν ιδιότητά του, ἢν αὐτὸς μόνος ἐγνώριζε; Καὶ ὅμως ὁμιλῶν ὁ Πονηρίδης ὅπως ὠμίλησεν, εἶχε βεβαίως ἐπιλογισμὸν τινα.

Ἡμέραν τινα μάλιστα ὁ χρηστὸς νέος προσέβη καὶ περαιτέρω, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μὴ δυναθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν γλώσσάν του.

— Εἰπέτε μου, κύριε Φίξ, ἠρώτησε πονηρῶς τὸν συνοδοιπόρον του, μήπως θὰ ἔχωμεν τὴν ἀτυχίαν νὰ σᾶς χωρισθῶμεν, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ;

— Τῇ ἀληθείᾳ. . ., ἀπήντησεν ἀμηχανῶν ὁ Φίξ, δὲν ἤξεύρω. . . ἴσως. . .

— Τί εὐτύχημα νὰ ἤρχεσθε μαζί μου! Ἐλάτε τώρα! Δὲν ἤμπορεῖ ἕνας πράκτωρ τῆς ἰνδικῆς ἐταιρίας νὰ σταματήσῃ καθ' ὁδόν! Σεῖς πρῶτα ἐπηγαίνατε μόνον ἕως τὴν Βομβάν, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἦτε θὰ εὐρεθῆτε εἰς τὴν Κίναν! Ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶνε μακράν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἕως εἰς τὴν Εὐρώπην εἶνε δύο βήματα!

Ἐκεῖνος, εὐδιάθετος ὢν, τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους: «Πόσα ἐκέρδαιεν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός σου».

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Φίξ. Ἄλλ' ἐννοεῖς, ὅτι δὲν ταξιδεύω μ' ἐξοδὰ μου.

— Ὅσον δι' αὐτό, ἤμην βέβαιος! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης, γελῶν ἔτι μᾶλλον.

Ἀλέξαντος τοῦ διαλόγου, ὁ Φίξ κατέβη πάλιν εἰς τὸν θαλαμίσιον τοῦ καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος. Προδήλως τὸν εἶχον μαντεύσει, οὕτως δὲ ἢ ἄλλως εἶχεν ἀναγνωρίσει ὁ γάλλος ὅτι ἦτο ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἀνεκοίνωσεν ὅμως τοῦτο εἰς τὸν κύριόν του; αὐτὸς δὲ τί μέρος ὑπεκρίνετο καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; ἦτο συνένοχος ἢ ὄχι; Εἶχεν ἀνακαλυφθῆ καὶ ἐπομένως ἀποτύχει τὸ στρατήγημα; Ὁ πράκτωρ διήγαγεν ὥρας τινὰς ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ, ὅτε μὲν ὑπολαμβάνων ἀποτυχοῦσαν ἐντελῶς τὴν ἐπιχείρησίν του, ὅτε δὲ πάλιν ἐλπίζων ὅτι ὁ Φόγ ἠγνόει τὰ διατρέχοντα, καὶ μὴ γνωρίζων τέλος τί ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐν τούτοις ἐγαληνίασε κατ' ὀλίγον ἡ διανοία του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσενεχθῆ εἰλικρινῶς πρὸς τὸν Πονηρίδην. Ἄν δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ συλλάβῃ τὸν Φόγ εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ, καὶ ἠτοιμάζετο οὗτος νὰ καταλίπῃ ὀριστικῶς πλέον τὸ ἀγγλικὸν ἔδαφος, ὁ Φίξ ἀπόφασιν εἶχε ν' ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν Πονηρίδην. Καὶ ἂν μὲν ὁ ὑπὸ κτήν ἦτο συνένοχος τοῦ κυρίου του, τότε οὗτος ἐγνώριζε τὰ συμβαίνοντα, καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Φίξ ἦτο κατεστραμμένον πλέον ἀνεπιστρεπτεῖ. ἂν δὲ ὁ ὑπὸ κτήν δὲν μετείχε τῆς κλοπῆς, τότε συμφέρον του θὰ ἦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κύριόν του.

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ πρὸς ἀλλήλους σχέσις τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ὑπεράνω δ' αὐτῶν ἴστατο μεγαλοπρεπῶς ἀδιάφορος ὁ κ. Φόγ, διανύων μαθηματικῶς τὴν περὶ τὸν κόσμον τροχίαν του, καὶ οὐδόλως ἀνησυχῶν περὶ τῶν στρεφόμενων κύκλων τοῦ ἀστεροειδῶν.

Καὶ ὅμως ὑπῆρχεν ἐγγύς του ἄστρον τι, ὅπερ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ διαταράξεις τινάς:— ὡς ἤθελεν εἶπει ἀστρονόμος—ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ὑπατρίδου. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο. Τὰ θέληγτρα τῆς κ. Ἄουδὰ οὐδεμίαν ἤσκουν ἐνέργειαν, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τοῦ Πονηρίδου, ἂν δὲ ὑπῆρχον διαταράξεις, ἦσαν πολὺ μᾶλλον δυσυπολόγιστοι τῶν διαταράξεων τοῦ Οὐρανοῦ, αἵτινες ἤγαγον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Ποσειδῶνος.

Διαρκῆς ἦτο ἡ πρὸς τὴν ἀπάθειαν ταύτην ἐκπληξὶς τοῦ Πονηρίδου, ὅστις ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τοσαύτην πρὸς τὸν κύριόν του εὐγνωμοσύνην. Ἀναντιρρήτως ὁ Φιλῆας Φόγ εἶχε τῆς καρδίας τὸ ἠρωϊκὸν μόνον μέρος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ἐρωτικόν. Αἰ δὲ τῆς ὀδοιπορίας πιθαναί περιπέτειαι οὐδ' ἐπιπολαίως ἐτάρασσον αὐτήν. Ὁ Πονηρίδης ὅμως διετέλει ἐν διαρκείᾳ ἀγωνία. Ἡμέραν τινα, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ προτειχίσματος τοῦ μηχανοστασίου ἐθεώρει τὴν κραταῖαν μηχανήν, ἥτις παρεφέροτο ἐνίοτε, ὁσάκις, βιαίως αἰφνης προνευστάζοντος τοῦ πλοίου, ἢ ἐλιξῆς ἐστρέφετο ὑπὲρ

τὰ κύματα. Ὁ ἀτμός ἐξήρχετο τότε συρίζων διὰ τῶν ἐπιστομιῶν, καὶ τοῦτο προὔκαλει τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ χρηστοῦ νέου.

— Δὲν ἔχει ἀτυρόν! ἀνέκραζε, δὲν περιπατοῦμεν διόλου! Ἔτσι τὰ κάμουν οἱ ἄγγλοι! Νὰ ἦτο ἀμερικανικὸν πλοῖον, θὰ πετοῦσε ἴσως εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ θὰ ἐπήγαινε γρηγορώτερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III'.

Ἔσπου ὁ Φόγγ, ὁ Πονηρίδης καὶ ὁ Φιζ ἀσρολοῦνται ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια.

Κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ διάπλου ἡμέρας, ὁ καιρὸς ὑπῆρξεν ἄθλιος. Ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρότατος, καὶ πνέων διαρκῶς βορειοδυτικὸς παρεκώλυε τὴν πορείαν τοῦ ἀτμοκινήτου. Τὸ Ῥαγγούρ, ἀσταθὲς ἐξ ἑαυτοῦ, διετοίχαι ἀφορήτως, οἱ δὲ ἐπιβάται δικαίως ἠγαγάνκουν κατὰ τῶν μακρῶν ἐκείνων καὶ ναυτιδῶν κυμάτων, ἅτινα ἤγειρεν ὁ ἄνεμος ἀπὸ τοῦ ἀναπεπταμένου πελάγους.

Τὴν τρίτην καὶ τετάρτην νοεμβρίου ἦτο σχεδὸν τρικυμία, ἡ δὲ λαίλαψ ἐμάστισε λάβρως τὴν θάλασσαν. Τὸ Ῥαγγούρ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὄλην ἡμέραν, κρατούμενον διὰ δέκα μόνον ἐλικροστροφῶν, καὶ πλαγιάζον κατ' ἀνάγκην πρὸς τὰ κύματα. Πάντα τὰ ἰστία εἶχον συσταλῆ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσύριζε βιαίως ἡ λαίλαψ κατὰ τῶν ὑπολειπομένων ἀρμένων.

Ἡ ταχύτης τοῦ ἀτμοπλοίου ἠλαττώθη, ἐνοεῖται, ἐπαισθητῶς, ὑπελογίσθη δέ, ὅτι ἤθελε φθάσει εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ εἴκοσιν ὥρας μετὰ τὴν κανονικὴν, καὶ βραδύτερον ἴσως, ἂν δὲν ἐκόπασεν ἡ τρικυμία.

Ὁ Φιλέας Φόγγ προσέβλεπε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀπαθείας τὴν ἐκμανῆ ἐκείνην θάλασσαν, ἥτις κατ' αὐτοῦ ἰδίως ἐφαίνετο ἐξανασταῖσα. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσχυρώπασε τὸ μέτωπόν του, καὶ ὅμως εἰσοσάφως βραδύτης ἠδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν περιουσίαν του, γερούσα αὐτὸν τοῦ ἀτμοκινήτου τῆς Ἰοκοχάμας. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ μὴ ἔχων νεῦρα, οὐτ' ἀδημονίαν ἠσθάνετο οὔτε ἀνίαν. Ἐφαίνετο τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ἡ τρικυμία ἐκείνη περιείχετο, προὔπολογισθεῖσα, εἰς τὸ πρόγραμμά του, ἡ δὲ κ. Λουδά, ἥτις συνωμίλησε μετὰ τοῦ συνοδοῦ τῆς περὶ τῆς ἐναντιότητος ἐκείνης, εἶδεν αὐτὸν ἡσυχον καὶ γαληναῖον ὡς πάντοτε.

Ὁ Φιζ ὁμως δὲν ἐθεώρει ὁμοίως τὰ πράγματα. Ἦρέσκετο τούναντίον εἰς τὴν τρικυμίαν, καὶ ἄπειρος θὰ ἦτο ἡ εὐχαρίστησις του, ἂν τὸ Ῥαγγούρ ἠναγκάζετο νὰ ποδίσῃ. Αἱ βραδύτητες αὐταὶ συνέφερον εἰς αὐτόν, διότι θὰ ἠνάγκαζον τὸν κ. Φόγγ νὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς ἐν Χόγγ-Κόγγ. Ὁ οὐρανὸς τέλος καὶ αἱ λαίλαπες του συνεμάχουν μετ' αὐτοῦ. Ὑπέφερε μὲν ὀλίγον ἐκ τοῦ κλυδωνισμοῦ, ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τοῦτο; Δὲν ἠρίθμει τὰς ναυτίας του, καὶ ἐνῶ τὸ σῶμά του ἐσφάδαζε πάσχον, τὸ πνεῦμά του ἠγαλλία.

Ὡς πρὸς τὸν Πονηρίδην, μαντεύει τις εὐκόλως ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀγανάκτησις του κατ' ὄλην ἐκείνην τὴν δοκιμασίαν. Τόσον ὠραία εἶχον τέως βαδίσει τὰ πράγματα! Γῆ καὶ θάλασσα ἐφαίνοντο ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν κύριόν του, ἀτμοκίνητα δὲ καὶ σιδηρόδρομοι ὑπῆκουον εἰς αὐτόν, καὶ ἄνεμος καὶ ἀτμός συνεμάχουν εὐνοοῦντες τὴν περιουσίαν του. Μήτοι ἐσήμαινε τέλος ἡ στροφή τῆς τύχης; Ὁ Πονηρίδης, ὡς εἰ ἐμελλεν αὐτὸς ἐξ ἰδίων νὰ πληρώσῃ τὰς εἴκοσι χιλιάδας λίρας τοῦ στοιχήματος, δὲν ἐζή πλέον. Ἡ τρικυμία αὐτὴ τὸν περιήγεν εἰς ἀγανάκτησιν, ἡ λαίλαψ εἰς μανίαν, καὶ λίαν εὐχαρίστως θὰ ἔδραε τὴν ἀνυπότακτον ἐκείνην θάλασσαν, ὁ ταλαίπωρος νέος! Ὁ Φιζ ἀπέκρυψεν εἰς αὐτὸν ἐπιμελῶς τὴν προσωπικὴν του εὐχαρίστησιν, καὶ καλῶς ἔπραξε, διότι ἂν τυχὸν ὁ Πονηρίδης ἐμάντευε τὴν κρυφίαν του χαρὰν, κάκιστα βεβαίως ἤθελεν ἀπαλλαγῆ τῶν χειρῶν του.

Καθ' ὄλην τῆς καταγίγδος τὴν διάρκειαν, ὁ Πονηρίδης ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ῥαγγούρ. Δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ κάτω ἀνερριχάτο εἰς τοὺς ἰστούς, καὶ κατέπληττε τὸ πλήρωμα, ἀντιλαυθανόμενος πάντων μετὰ δεξιότητος πιθήκου. Ἐκατοντάκις ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον, τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ναύτας, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσῃσι τὸν γέλωτα, βλέποντες τὴν ἀδημονίαν του. Ἦθελε καὶ καλὰ νὰ μάθῃ πόσον θὰ διήρκει ἡ τρικυμία, περεπέμπετο δὲ εἰς τὸ βαρόμετρον, ὅπερ δὲν ἀπεφάνισε νὰ ἀναβῆ. Καὶ τὸ ἐκίνει μὲν βιαίως ὁ Πονηρίδης, ἀλλ' εἰς μάτην ἀπέβαινον οἱ κλονισμοὶ καὶ αἱ ὕβρεις, ἃς ἀπέτεινε πρὸς τὸ ἀθῶον ὄργανον.

Τέλος ἐκόπασεν ἡ τρικυμία, καὶ μετεβλήθη ἡ θάλασσα τὴν 4 Νοεμβρίου, ὁ δὲ ἄνεμος τραπεῖς δύο τέταρτα πρὸς νότον, κατέστη πάλιν εὐνοϊκός. Ὁ Πονηρίδης ἐγαληνίασε μετὰ τοῦ καιροῦ, οἱ δόλωνες καὶ τὰ μεγάλα ἰστία ἀνεπετάσθησαν ἐκ νέου, καὶ τὸ ἀτμοκίνητον ἀνέλαβε τὸν δρόμον του μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ἀνακτηθῆ ὁ ἀπολεσθεὶς χρόνος· τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπεδέχετο διόρθωσιν, καὶ ἡ γῆ ἐσημάνθη μόλις τὴν 6ην κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας. Ὑπῆρχε λοιπὸν βραδύτης εἰκοσιτσσαράων ὥρων, καὶ ἡ ἀναχώρησις εἰς Ἰοκοχάμαν ἐμελλεν ἀναγκαίως ν' ἀποτύχῃ.

Τὴν ἕκτην ὥραν ὁ πλοηγὸς ἐπέβη τοῦ Ῥαγγούρ καὶ κατέλαβε θέσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, ὅπως διαπεράσῃ τὸ πλοῖον διὰ τῶν πρὸ τοῦ λιμένος τοῦ Χόγγ-Κόγγ πόρων.

Ὁ Πονηρίδης φλογερὰν εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ νὰ μάθῃ ἂν τὸ ἀτμοκίνητον τῆς Ἰοκοχάμας εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ Χόγγ-Κόγγ. Δὲν ἐτόλμα ὁμως, προτιμῶν νὰ διατηρήσῃ μικρὰν τινα ἐλπίδα μετὰ τῆς ἐσχάτης στιγμῆς. Εἶχε δὲ ἀνακοινώσει

τάς ἀνησυχίας αὐτοῦ εἰς τὸν Φίξ, ὅστις, — ἀλώπηξ πονηρὰ — προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήσῃ, λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι ὁ κ. Φόγ οὐδὲν θὰ ἐξημιούτο ἀλλὰ θὰ ἐπεβιάζετο ἀπλούστατα εἰς τὸ προσεχὲς ἀτμοκίνητον. Οἱ λόγοι οὗτοι καθίστων ἕξω φρενῶν τὸν Πονηρίδην.

Ἄν ὅμως οὗτος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πλοηγόν, ὁ κ. Φόγ, ἀφοῦ πρῶτον ἐσυμβουλευθῆ τὸν ὀδηγόν του, ἠρώτησεν αὐτόν ἡσύχως, ἂν ἐγνώριζε πότε ἀνεχώρει ἀτμοκίνητον δι' Ἰοκοχάμαν.

— Αὔριον τὸ πρῶτ', μὲ τὴν πλημμύραν, ἀπήντησεν ὁ πλοηγός.

— Ἄ! εἶπεν ἀπλῶς ὁ κ. Φόγ, οὐδεμίαν ἐκδηλώσας ἐκπληξιν.

Ὁ Πονηρίδης, παρευρισκόμενος εἰς τὸν διάλογον, ἠσθάνθη μεγάλην διάθεσιν νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν πλοηγόν, ὁ δὲ Φίξ εὐχαρίστως θὰ τὸν ἐπνιγε.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ ἀτμοκίνητον; ἠρώτησε πάλιν ὁ κ. Φόγ.

— *Καρνάτικ*.

— Δὲν ἦτο ν' ἀναχωρήσῃ χθές;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' ἐχρειάσθη νὰ ἐπισκευάσῃ τὸν λέβητά του, καὶ ἡ ἀναχώρησίς του ἀνεβλήθη δι' αὔριον.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ, ὅστις βηματίζων ὡς αὐτόματον, κατέβη πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ *Ραγγούν*.

Ὁ Πονηρίδης ὅμως ἐδραξέ τὴν χεῖρα τοῦ πλοηγού, καὶ σφίγγων αὐτὴν ἰσχυρῶς. εἶπε:

— Πιλότε μου, εἶσαι λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Ὁ πλοηγός, ἐννοεῖται, οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ μάθῃ, διατι αἱ ἀπαντήσεις του προὐκάλεσαν τὴν φιλικὴν ἐκείνην διάχυσιν τοῦ Πονηρίδου, ἀνέβη δὲ πάλιν εἰς τὸ ἐπίστεγον, καὶ ὠδήγησε τὸ ἀτμοκίνητον διὰ τῶν ἀπειραριθμῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων, ἅτινα πληροῦσι τὰς διώρυγας τοῦ Χόγγ-Κόγγ.

Κατὰ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν τὸ ἀτμόπλοιον προσωρμίζετο, καὶ οἱ ἐπιβάται ἀπεβιάζοντο.

Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ τύχη, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἐβοήθησεν ἐκτάκτως τὸν Φιλέαν Φόγ. Ἄνευ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης τῆς ἐπισκευῆς τῶν λεβήτων του, τὸ *Καρνάτικ* ἤθελεν ἀναχωρήσει τὴν 5 Νοεμβρίου, οἱ δὲ μεταβαίνοντες εἰς Ἰαπωνίαν θὰ ἠναγκάζοντο ν' ἀναμείνωσιν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας τὴν ἀναχώρησιν τοῦ προσεχούς ἀτμοκινήτου. Καὶ καθυστέρει μὲν ἤδη ὁ κ. Φόγ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἀλλ' ἡ βραδύτης αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ δυσάρεστον ἐπήρειαν εἰς τὴν λοιπὴν του ὁδοιπορίαν.

Τὸ ἀτμοκίνητον, ὅπερ διέπλεε τὸν Εἰρηνικὸν μεταξὺ Ἰοκοχάμας καὶ ἁγίου Φραγκίσκου, ἀνταπεκρίνετο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ ἀτμόπλοιον ὅπερ κατέπλεεν ἐκ Χόγγ-Κόγγ, καὶ δὲν ἠδύνατο

ν' ἀποπλεύσῃ πρὶν τοῦτο ἀφιχθῆ. Καὶ θὰ ἐπήρχειτο μὲν βεβαίως ἐν Ἰοκοχάμα εἰκοσιτέσσαρων ὥρῶν βραδύτης, ἀλλὰ κατὰ τὸν διάπλουον τοῦ Εἰρηνικοῦ, διαρκούντα εἰκοσι καὶ δύο ἡμέρας, εὐκλον ἦτο νὰ ἀνακτηθῆ ὁ ἀπολεσθεὶς χρόνος. Οὕτω λοιπὸν ὁ Φιλέας Φόγ — πλὴν καθυστερήσεως εἰκοσιτέσσαρων ὥρῶν, — εὕρισκετο ἐν τὸς τῶν ὥρῶν τοῦ προγράμματός του, μετὰ τριάκοντα πέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Λονδίνου ἀναχωρήσεώς του.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ *Καρνάτικ* ἔμελλε ν' ἀποπλεύσῃ τὴν ἐπαύριον μόνον κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας, ὁ κ. Φόγ εἶχεν ἐνώπιόν του δεκαεξ ὥρας, ὅπως ἀσχοληθῆ περὶ τῶν ὑποθέσεών του, δηλαδή τῶν ὑποθέσεων τῆς κ. Ἄουδά. Ἀποβάς τοῦ ἀτμοκινήτου, προσέφερεν εἰς αὐτὴν τὸν βραχιονά του, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς ἐν φορεῖον. Ἐζήτησε δὲ παρὰ τῶν κομιστῶν νὰ τῷ ὑποδείξωσιν ἐν ξενοδοχείῳ, καὶ οὗτοι ὠνόμασαν τὸ *Ξενοδοχεῖον τοῦ Συλλόγου*. Τὸ φορεῖον ἐκίνησεν, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Πονηρίδου, καὶ μετὰ εἰκοσι λεπτὰ ἔφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του.

Τὰ προσήκοντα δῶματα ἐμισθώθησαν διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, καὶ ὁ Φιλέας Φόγ ἐμερίμνησεν, ὅπως ἔχῃ αὕτη πᾶν τὸ χρεῖαιδες. Εἶτα δὲ εἶπεν εἰς αὐτὴν, ὅτι ἀπήρχειτο ἀμέσως ν' ἀναζητήσῃ τὸν συγγενῆ της ἐκείνον, εἰς δὲ ἔμελλε νὰ τὴν παραδώσῃ ἐν Χόγγ-Κόγγ, καὶ συνάμα παρήγγειλεν εἰς τὸν Πονηρίδην νὰ παραμείνῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἵνα μὴ μείνῃ μόνῃ ἡ κ. Ἄουδά.

Μετὰ ταῦτα ὁ εὐπατρίδης εἶπε καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ χρηματιστήριον, σκεφθεὶς ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο βεβαίως γνωστὸν πρόσωπον ὁ ἐντιμος Ζεζέ, λογιζόμενος μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τῆς πόλεως.

Ὁ μεσίτης, εἰς δὲ ἀπετάθη ὁ κ. Φόγ, ἐγνώριζε τῷ ὄντι τὸν Παρσίδην ἔμπορον. Ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν εἶχεν οὗτος καταλίπει τὸν Κίναν, πλουτήσας, καὶ μεταβῆ εἰς τὴν Εὐρώπην, — τὴν Ὀλλανδίαν ὡς ἐλέγετο — ὅπερ ἄλλως ἦτο εὐεξήγητον ὡς ἐκ τῶν πολλῶν σχέσεων, ἃς εἶχε μετὰ τῶν χωρῶν ἐκείνων κατὰ τὸ ἐμπορικὸν αὐτοῦ στάδιον.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Φόγ, ἐζήτησε πάραυτα τὴν ἄδειαν νὰ ἐμφανισθῆ πρὸ τῆς κ. Ἄουδά, καὶ χωρὶς τινος προοιμίου ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὴν, ὅτι ὁ ἐντιμος κ. Ζεζέ δὲν διέμενε πλέον ἐν Χόγγ-Κόγγ, ἀλλ' ὅτι πιθανῶς κατῴκει ἐν Ὀλλανδίᾳ.

Πρὸς ταῦτα οὐδὲν κατ' ἀρχὰς ἀπήντησεν ἡ κ. Ἄουδά, ἀλλ' ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ ἔμεινε σκεπτικὴ ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Εἶτα δὲ διὰ τῆς γλυκειᾶς της φωνῆς ἠρώτησε:

— Τί νὰ κάμω λοιπόν, κ. Φόγ;

— Ἀπλούστατον, ἀπήντησεν ὁ εὐπατρίδης. Νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Ἀλλά δὲν ἔμπορῶ νὰ καταχρασθῶ περισσότερο. . .

— Δὲν καταχρᾶσθε, καὶ ἡ παρουσία σας δὲν ταραττει διόλου τὸ πρόγραμμά μου.— Πονηρίδη!

— Διατάξατε! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Πήγαινε εἰς τὸ Καρνάτικ, καὶ πάρε τρεῖς κοιτῶνας.

Ὁ Πονηρίδης, περιχαρὴς ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του ἐν συνοδίᾳ τῆς νέας γυναίκος, ἣτις ἦτο προσηνεστάτη πρὸς αὐτόν, κατέλιπεν εὐθὺς τὸ ξενοδοχεῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ὅπου ὁ Πονηρίδης δεικνύει ζωηρότερον τοῦ δέοντος ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ κυρίου του, καὶ τί ἐκ τούτου προέρχεται.

Τὸ Χόγγ-Κόγγ εἶνε μικρὰ νῆσος, ἣς παρέδωκε τὴν κατοχὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1842 συνθήκη τοῦ Ναγκίγγ. Ἐντὸς ὅμως ὀλίγων ἐτῶν τὸ ἀποικιστικὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας πνεῦμα ἴδρυσεν ἐπ' αὐτῆς σπουδαίαν πόλιν καὶ ἐδημιούργησε τὸν λιμένα τῆς Βικτωρίας. Ἡ νῆσος αὕτη κεῖται κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τῆς Καντῶνος, ἐξήκοντα δὲ μόνον μίλλια χωρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς πορτογαλικῆς πόλεως τοῦ Μακάο, κειμένης ἐπὶ τῆς ἀντιπέρας ὄψεως τοῦ ποταμοῦ. Τὸ Χόγγ-Κόγγ ἐμελλεν ἀναγκαίως νὰ καταβάλλῃ τὸ Μακάο ἐν πάλῃ ἐμπορικῇ, σήμερον δὲ τὸ πλεῖστον τῆς σινικῆς διαμετακομίσεως ἐνεργεῖται διὰ τῆς ἀγγλικῆς πόλεως. Βλέπων δὲ τις τὰ νεώριά της, τὰ νοσοκομεῖά της, τὰς ἀποθήκας της, τὴν γοθθικὴν τῆς μητρόπολιν, τὸ διοικητήριον αὐτῆς καὶ τὰς λειοστρώτους ὁδοὺς της, ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι πόλις τις ἐμπορικῆ τῆς κομητείας τοῦ Κέντ ἢ τοῦ Σῶρβρυ, διαδραμουσα τὴν ὑδρόγειον, ἀνεφύη εἰς τὸ ἄκρον αὐτὸ τῆς Κίνας, τοὺς ἀντίποδας της σχεδόν.

Ὁ Πονηρίδης λοιπόν, τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων του, μετέβη εἰς τὸν λιμένα τῆς Βικτωρίας, θεωρῶν τὰ φορεῖα, τὰ ἱστιοκίνητα δίτροχα ἀμάξια, ἐν χρῆσει ἔτι ὄντα ἐν τῷ Οὐρανίῳ κράτει, καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ἰνδῶν, Ἰαπώνων καὶ Εὐρωπαίων, οἵτινες συνωθοῦντο διὰ τῶν ὁδῶν. Ὁ γρηστός νεὸς ἐπανέβλεπε σχεδὸν πάλιν τὴν Βομβάην, τὴν Καλκούταν καὶ τὴν Σιγγαπόρην. Ἰσάρχει οὕτως εἰπεῖν ὀρμαθὸς τις ἀγγλικῶν πόλεων κύκλω τῆς γῆς.

Ἐφθασε δὲ οὕτως εἰς τὸν λιμένα, ὅπου, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τῆς Καντῶνος, ἔβρουον ἀληθῶς πλοῖα παντὸς ἔθνους, ἀγγλικά, γαλλικά, ἀμερικανικά, ὀλλανδικά, πολεμικά καὶ ἐμπορικά σκάφη, σινικά καὶ Ἰαπωνικά ἀκάτια, λέμβοι καὶ πλοιάρια παντοειδῆ, ἔτι δὲ καὶ ἀνοσφῶρα ἐφόλια, ἀποτελοῦντα οἶονεὶ κινητὰ τινα ἀνοσοκομεῖα ἐπὶ τῶν κυμάτων. Περιπατῶν ἐκεῖ ὁ Πονηρίδης, παρετήρησεν ἱκανοὺς ἐγχωρούς γέ-

ροντας κιτονοφοροῦντας, εἰσελθόν δὲ εἰς σινικὸν κουρεῖον, ὅπως ἔξυρισθῆ κατὰ τὸν σινικὸν τρόπον, ἔμαθε παρὰ τοῦ κουρέως, λαλοῦντος ἀρκετὰ τὴν ἀγγλικὴν, ὅτι οἱ γέροντες ἐκεῖνοι ἦσαν τοῦλάχιστον ὀγδοηκοντούτεις, καὶ ὅτι εἶχον ἐκ τῆς ἡλικίας των τὸ προνόμιον νὰ ἐνδύωνται κίτρινα, ὡς ὁ αὐτοκράτωρ. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη ἄστειον εἰς τὸν Πονηρίδην, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί.

Ἐυρισθεὶς μετέβη εἰς τὴν ἐπιβάθραν τοῦ Καρνάτικ, εἶδε δ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τοῦτο, τὸν Φιξ περιπατοῦντα ἄνω καὶ κάτω, καὶ δεικνύοντα διὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ μεγίστην ἀδημονίαν.

— Ἐξαίρετα! διελογίσθη ὁ Πονηρίδης, οἱ κύριοι τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου εὐρίσκονται ἄσχημα.

Καὶ ἐπλησίασε τὸν Φιξ φαιδρωῶς μειδιῶν, μὴδὲ φαινόμενος ὅτι παρετήρει τὴν δυσάρεσειαν τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ὅστις εὐλόγως κατηράτα τῆς καταχθονίου τύχης ἣτις τὸν κατεδίωκεν. Οὐδὲν ἔνταλμα συλλήψεως εἶχεν ἀφιχθῆ. Τὸ ἔνταλμα ἔτρεχε προδήλως κατόπιν του, καὶ, μόλον ἂν οὗτος διέμεεν ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἠδύνατο νὰ τὸν φθάσῃ. Ἀλλὰ τὸ Χόγγ-Κόγγ ἦν ἡ ἐσχάτη κατὰ τὴν περιοδείαν ἐκείνην ἀγγλικὴ πόλις καὶ ὁ κ. Φόγγ διέφευγεν ὀριστικῶς τὰς χεῖρας του, ἂν δὲν κατώρθωνε νὰ τὸν κρατήσῃ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Λοιπόν, κύριε Φιξ, ἀπεφασίσατε νὰ ἔλθετε μαζί μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν; ἠρώτησεν ὁ Πονηρίδης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος σφίγγων τοὺς ὀδόντας.

— Ἔτσι δά! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης, διαβρῆγνύμενος εἰς γέλωτα. Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μάς ἀποχωρισθῆτε. Ἐλάτε νὰ πάρετε τὸ εἰσιτήριόν σας, ἔλατε!

Καὶ εἰσελθόντες ἀμφότεροι εἰς τὸ πρακτορεῖον, ἔλαβον τέσσαρας κοιτῶνας. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος παρετήρησεν εἰς αὐτούς, ὅτι περατωθειῶν τῶν ἐπισκευῶν τοῦ Καρνάτικ, τὸ ἀτμόπλοιον ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ ἔσπερας κατὰ τὰς ὀκτώ, καὶ οὐχὶ τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, ὡς εἶχεν ἀναγγελοθῆ.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης. Αὐτὸ θ' ἀρέσῃ τοῦ κυρίου μου. Πηγαινῶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φιξ ἔλαβεν ἔσχατόν τι μέτρον. Ἀπεφασίσε νὰ ὁμολογήσῃ πάντα εἰς τὸν Πονηρίδην, σκεφθεὶς, ὅτι αὐτὸ ἴσως ἦτο τὸ μόνον μέσον, ὅπως κρατήσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸν Φιλέαν Φόγγ εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ.

Ἐξερχόμενος τοῦ πρακτορείου, προέτεινεν ὁ Φιξ εἰς τὸν σύντροφόν του νὰ εἰσελθῶσιν εἰς ἐν καπηλεῖον, ἵνα δροσιθῶσιν, ὁ δὲ Πονηρίδης, ἔχων καιρὸν διαθέσιμον, ἐδέχθη.

Οὕτως εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς καπηλεῖον τι

ἐπὶ τῆς προκυμαίας κείμενον καὶ ἱκανῶς ἐλκυστικὴν ἔχον τὴν ὄψιν. Ἦτο δ' αὐτὸ εὐρεία αἰθουσα, καλῶς ἠτρεπισμένη, καὶ περιέχουσα εἰς τὸ βάθος τῆς κλίνην στρατοπέδου, μετὰ προσκεφαλαίων, ἐφ' ἧς κατέκειντο τινες κοιμώμενοι.

Τριακοντὰς τις θαμιστῶν ἐκάθηντο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ἐγγὺς λυγοπλέκτων τραπεζῶν, καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν ἐκέουον πώματα ζύθου ἀγγλικοῦ, ἄλλοι δὲ κοτύλας οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ οἱ πλείστοι ἐκάπνιζον ἀπὸ μακρῶν καπνοσυρίγγων ἐκ κοκκινωχώματος σφαιρίδια ὀπίου συνεζυμωμένα μετὰ ῥοδελαίου. Ἐνίοτε ληθαργῶν τις καπνιστῆς ὠλισθαίνει ὑπὸ τὴν τράπεζαν, οἱ δὲ ὑπὲρταί τοῦ καταστήματος, ἀναλαμβάνοντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ποδῶν, τὸν ἔφερον ἐπὶ τὴν κλίνην καὶ τὸν κατέθετον ἐγγὺς τῶν ἄλλων του συναδέλφων. Εἴκοσι δὲ περίπου τοιοῦτοι μέθυσοι, εἰς τὸν ἔσχατον εὐρισκόμενοι βαθμὸν τῆς ἀποκτηνώσεως, κατέκειντο ἐγγὺς ἀλλήλων.

Ὁ Φίξ καὶ ὁ Πονηρίδης ἐνόησαν, ὅτι εἶχον εἰσέλθει εἰς καπνιστήριον, φοιτῶμενον ὑπὸ τῶν βλακωδῶν ἐκείνων, κατίσχνον, ἐλσειῶν καὶ ἡλιθίων ὄντων, εἰς ἃ ἡ κάπνιλος Ἀγγλία πωλεῖ κατ' ἔτος δикаκοσίων ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων ὀλέθριον φάρμακον, καλούμενον ὀπιον. Ἀπόβλητα ἀληθῶς ἑκατομμύρια, ἅτινα τελεῖ φόρον ἐν τῶν μυσσοροτάτων ἐλαττωμάτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἡ σινικὴ κυβέρνησις πολλάκις ἐπεδίωξε δι' αὐστηρῶν νόμων τὴν περιστολὴν τῆς καταχρήσεως ταύτης, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀπὸ τῶν πλουσίων, εἰς οὓς καὶ μόνους τὰ κατ' ἀρχὰς ἐπετρέπετο τοῦ ὀπίου ἡ χρῆσις, κατέβη βαθμηδὸν ἡ συνήθεια εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις, καὶ οὐδεὶς πλέον ὑπῆρξε δυνατὸς περιορισμὸς τοῦ ὀλέθρου. Τὸ ὀπιον καπνίζεται πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐν τῷ μεσημβρινῷ κράτει. Ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες εἰσὶν ἐκδοτοὶ εἰς τὸ οἰκτρὸν αὐτὸ πάθος, καὶ ἅπαξ συνειθίσαντες τὴν εἰσπνοὴν τοῦ ὀπίου, δὲν δύναται πλέον νὰ τὸ στερηθῶσι, χωρὶς νὰ ὑποφέρωσιν ὀδυνηροτάτας τοῦ στομάχου συστολάς. Καλὸς καπνιστῆς δύναται νὰ καπνίσῃ ὀκτὼ σύριγγας τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἀποθνήσκει ἐντὸς πέντε ἐτῶν.

Εἰς ἐν λοιπὸν τῶν καταγωγῶν τούτων, ἅτινα καὶ ἐν Χόγγ-Κόγγ εἰσὶ πολυάριθμα, εἰσῆλθον ὁ Φίξ καὶ ὁ Πονηρίδης, ὅπως δροσισθῶσι. Καὶ δὲν εἶχε μὲν χρήματα ὁ Πονηρίδης, ἀλλ' ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ συντρόφου του, ἐπιφυλασσόμενος ν' ἀνταποδώσῃ ἐγκαίρως τὴν χάριν. Ἐζήτησαν δὲ δύο φιάλας πόρτο, ἃς μεγαλοπρεπῶς ἐτίμησεν ὁ Πονηρίδης, ἐνῶ ὁ Φίξ, ἐπιφυλακτικώτερος, παρετήρει προσεκτικώτατα τὸν σύντροφόν του, καὶ ἐλάλησεν περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἰδίως δὲ περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἰδέας τοῦ Φίξ, τοῦ νὰ ἐπιβιασθῇ ἐπὶ τοῦ *Καρνάτικ*.

Γενομένου τοῦ λόγου περὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου, οὐτινος ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ἐπιταχυνθῆ κατὰ τινὰς ὥρας, ὁ Πονηρίδης, κενωθειῶν ἤδη τῶν φιαλῶν, ἠγέρθη, ὅπως μεταβῆ πρὸς εἰδοποιήσιν τοῦ κυρίου του.

Ἄλλ' ὁ Φίξ τὸν ἐκράτησε.

— Μίαν στιγμὴν! εἶπε.

— Τί θέλετε, κύριε Φίξ;

— Ἐχω νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

— Περὶ σπουδαίων πραγμάτων! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης, ἀποπίνων σταγόνας τινὰς οἴνου, αἵτινες εἶχον μείνει εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου του. Τὰ λέγομεν αὔριον· σήμερον δὲν ἔχω καιρὸν.

— Μείνε, ὑπέλαβεν ὁ Φίξ. Πρόκειται περὶ τοῦ κυρίου σου.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Πονηρίδης, προσεῖδε μετὰ προσοχῆς τὸν εἰς αὐτὸν ἀποτεινόμενον· τῷ ἐφάνη δὲ παράδοξος ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς τοῦ Φίξ, καὶ ἐκάθισε πάλιν.

— Τί ἔχετε λοιπὸν νὰ μοῦ εἰπῆτε; ἠρώτησε.

Ὁ Φίξ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συντρόφου του, καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν,

— Ἐμμαντεύσατε ποῖος εἶμαι; ἠρώτησεν.

— Ἄλλο τίποτε! εἶπε μειδιῶν ὁ Πονηρίδης.

— Τότε λοιπὸν θὰ σὰς ὁμολογήσω τὰ πάντα.

— Τώρα ποῦ τὰ γνωρίζω, ἀγαπητέ! Αὐτὸ δὲ εἶνε νόστιμον! Ἄλλ' ἄς ἦνε, δὲν πειράζει. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς εἴπω κ' ἐγώ, πρὶν εἰπῆτε σεῖς, ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐξοδεύονται τοῦ κάκου.

— Τοῦ κάκου! εἶπεν ὁ Φίξ· τόσον ἔξυρεις, τόσον λές! Φαίνεται, ὅτι δὲν γνωρίζεις περὶ τίνος ποσοῦ πρόκειται!

— Πῶς δὲν γνωρίζω! Εἴκοσι χιλιάδες λίραις εἶνε!

— Πενῆντα καὶ πέντε χιλιάδες! ἐπανελάβεν ὁ Φίξ, σφίγγων τὸν βραχίονα τοῦ γάλλου.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης· ἐτόλμησεν ὁ κ. Φόγγ... πενήντα πέντε χιλιάδας λίρας!... Αἶ, τότε, τόσῳ περισσότερον πρέπει νὰ σπεύσω, προσέθηκεν, ἐγειρόμενος ἐκ νέου.

— Πενῆντα πέντε χιλιάδες λίραις εἶνε, ἐπανελάβεν ὁ Φίξ, — παραγγέλλων μίαν φιάλην βράνδν, καὶ ἀναγκάζων τὸν Πονηρίδην νὰ καθίσῃ ἐκ νέου—καὶ ἂν ἐπιτύχω, κερδίζω ἀμοιβὴν δύο χιλιάδων λιρῶν. Δέχεσαι τὰς πεντακοσίας, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ με βοηθήσης;

— Νὰ σὲ βοηθήσω; ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης, διαστέλλων ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί! νὰ με βοηθήσης; νὰ κρατήσω ἐδῶ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸν κ. Φόγγ.

— Καλὲ τί μοῦ λέγεις, ἀγαπητέ! εἶπεν ὁ Πονηρίδης. Δὲν εὐχαριστοῦνται λοιπὸν οἱ κύριοι αὐτοί, ὅτι ἔστειλαν κατάσκοπον εἰς τὸν αὐθέντην μου, ὅτι ὑποπτεύονται τὴν τιμιότητά του, ἀλλὰ θέλουν ἀκόμη νὰ τοῦ παρεμβάλουν καὶ

ἐμπόδια! ὦ! ἐντρέπομαι, σὲ βεβαιῶνω, εἰς λογαριασμόν των.

— Δὲν ἔννοῶ τί μοῦ λέγεις! εἶπεν ὁ Φίξ.

— Λέγω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀγένεια! Εἶνε ληστεία, εἶνε γύμνωσις καθαρὰ τοῦ κ. Φόγ.

— Αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν!

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε σωστὴ ἐνέδρα! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης, ζωηρότερος ὅταν ἐν γινόμενος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ βράνδου, ὅπερ ἐκίρνα εἰς αὐτὸν ὁ Φίξ, καὶ ὅπερ ἐκεῖνος ἐπινεν ἀνεπαίσθητως. Ἐνέδρα σωστή! Ἄ! καὶ εἶνε καὶ ἀνθρωποι καθὼς πρέπει! καὶ συνάδελφοι!

Ὁ Φίξ δὲν ἐνόει πλέον τίποτε.

— Συνάδελφοι! ἀνεκράξεν ὁ Πονηρίδης, μέλη τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου! Μάθετε, κ. Φίξ, ὅτι ὁ αὐθέντης μου εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ἐννοεῖ νὰ κερδίσῃ τιμίως τὸ στοίχημά του.

— Ἄλλὰ τί λοιπὸν μὲ νομίζεις; ἠρώτησεν ὁ Φίξ, ἀτενίζων ἐπὶ τὸν Πονηρίδην.

— Τί σὲ νομίζω; Πράκτορα τῶν μελῶν τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου, ὅστις ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ ἐξελέγξῃ τὸ δρομολόγιον τοῦ κυρίου μου, . . . πρᾶγμα λίαν ταπεινωτικόν! Δι' αὐτό, μολοντί ἐνόησα τὴν ἰδιότητά σας, δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν κ. Φόγ.

— Δὲν γνωρίζει λοιπὸν . . . ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Φίξ.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης κενῶν καὶ πάλιν τὸ ποτήριόν του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, δισταζὼν πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὸν λόγον. Τί νὰ πράξῃ; Ἡ πλάνη τοῦ Πονηρίδου ἐφαίνετο εἰλικρινής, ἀλλὰ καθίστα ἔτι δυσχερέστερον τὸ σχέδιόν του. Ὁ νέος οὗτος ἠμίλει προδῆλως ἐν πλήρει καλῇ πίστει, οὐδ' ἦτο, ὡς εἶχε φοβηθῆ ὁ Φίξ, συνένοχος τοῦ κυρίου του.

— Λοιπὸν, διελογίσθη, ἀφοῦ δὲν εἶνε συνένοχος του, θὰ μὲ βοηθήσῃ.

Οὕτως ἔλαβε πάλιν νέαν ἀπόφασιν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, καθότι ἄλλως δὲν εἶχε καὶ καιρὸν πλέον νὰ περιμένῃ. Ἐκ παντὸς τρόπου ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ τὸν κ. Φόγ εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Φίξ διὰ βραχείας φωνῆς, ἄκουσέ με καλά. Δὲν εἶμαι ὅ,τι νομίζεις, δηλαδὴ πράκτωρ τῶν μελῶν τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου . . .

— Ἔτσι; εἶπεν ὁ Πονηρίδης, θεωρῶν αὐτὸν ἐμπαικτικῶς.

— Εἶμαι ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς, ἐπιφορτισμένος ἀποστολὴν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου.

— Σὺ . . . ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς.

— Μάλιστα, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀποδείξις, εἶπεν ὁ Φίξ, ἐξάγων ἑγγραφὸν τι ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του, καὶ δεικνύων εἰς τὸν σύντροφόν του διορισμὸν ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς κεντρικῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Πονηρίδης ἐθεώρει κατάπληκτος τὸν Φίξ, μὴδὲ λέξιν δυνάμενος ν' ἀρθρώσῃ.

— Τὸ στοίχημα τοῦ κ. Φόγ, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, εἶνε στρατήγημα, τοῦ ὁποίου εἴσθε θύματα, καὶ σὺ καὶ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, διότι αὐτὸς εἶχε συμφέρον νὰ σὰς κάμῃ συνενόχους χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε.

— Ἄλλὰ διατί; ἀνεκράξεν ὁ Πονηρίδης.

— Ἄκουσε. Τὴν 28 παρελθόντος Σεπτεμβρίου κλοπὴ πενήντα πέντε χιλιάδων λιρῶν διεπράχθη εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας, ὑπὸ προσώπου τοῦ ὁποίου κατωρθώθη νὰ σημειωθῶσι τὰ χαρακτηριστικά. Ἰδοὺ δὲ ἡ σημειώσις των. Εἶνε ἀπαράλλακτα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ κ. Φόγ.

— Καλὲ τί εἶνε αὐτά! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης, κτυπῶν τὴν τράπεζαν διὰ τῆς στερεῆς του πυγμῆς. Ὁ αὐθέντης μου εἶνε ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Ποῦ τὸ ἤξεύρεις; ἠρώτησεν ὁ Φίξ. Οὐδὲ κὰν τὸν γνωρίζεις. Ἐμβῆκες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεχώρησε μὲ τόσην βίαν, χωρὶς σκευή, μὲ μίαν πρόφασιν μόνον καὶ μ' ἐν κολοσσαίῳ ποσὸν χαρτονομισμάτων. Καὶ τολμᾷς νὰ ὑποστηρίξῃς ὅτι εἶνε τίμιος ἄνθρωπος!

— Μάλιστα! μάλιστα! ἐπανελάμβανε μηχανικῶς ὁ ταλαίπωρος νέος.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ φυλακισθῆς καὶ σὺ ὡς συνένοχος του;

Ὁ Πονηρίδης ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν δύο χειρῶν. Ἡ μορφή του ἦτο ἀγνώριστος, καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον ν' ἀτενίσῃ ἐπὶ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα. Ὁ Φιλῆας Φόγ κλέπτῃς, αὐτός, ὁ σωτὴρ τῆς Δουδᾶ, ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος! Καὶ ὅμως πόσα τεκμήρια ὑπῆρχον ἐναντίον του! Ὁ Πονηρίδης προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὰς ὀλισθαινούσας εἰς τὸν νοῦν του ὑποψίας, μὴ θέλων νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ κυρίου του.

— Τέλος πάντων τί θέλεις ἀπ' ἐμέ; εἶπε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα καταβάλλων ἐσχάτην προσπάθειαν ὅπως κρατηθῇ.

— Ἰδοὺ τί σὲ θέλω, ἀπήντησεν ὁ Φίξ. Παρηκολούθησα τὸν κ. Φόγ ἕως ἐδῶ. Ἄλλὰ δὲν ἔλαβα ἀκόμη τὸ ἐνταλμα τῆς συλλήψεώς του, τὸ ὁποῖον ἐζήτησα ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ. . .

— Ἐγώ! νὰ σέ. . .

— Καὶ μοιραζόμεθα οἱ δύο τὴν ἀμοιβὴν τῶν δύο χιλιάδων λιρῶν, τὰς ὁποίας ὑπεσχέθη ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας. . .

— Ποτέ! ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἐπανάπεσεν, αἰσθανόμενος ὅτι ἐξέλειπον αὐτὸν συγχρόνως τὸ τε λογικόν του καὶ αἱ δυνάμεις του.

— Κύριε Φίξ, εἶπε τραυλίζων, καὶ ἀληθῆ ἄν
 ἔσα μοῦ λέγεις, . . . καὶ κλέπτῃς ἄν ᾔνε
 ὑβέντης μου . . . ποῦ δὲν τὸ παραδέχομαι . . .
 ἴλιν . . . εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του . . . τὸν
 σα γενναῖον καὶ καλόν . . . Νὰ τὸν προδώ-
 ο . . . ποτέ . . . δι' ὄλον τὸν κόσμον . . . τὸ
 ὄριό μου . . . δὲν βγάζει προδότας . . .

— Ἀρνεῖσαι λοιπόν;

— Ἄρνούμαι.

— Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι δὲν εἶπα τίποτε, καὶ
 πιῶμεν!

— Ἄς πιῶμεν!

Καὶ ὁ μὲν Πονηρίδης ἠσθάνετο ἐπὶ μᾶλλον κυ-
 εύουσαν αὐτοῦ τὴν μέθην, ὁ δὲ Φίξ, ἐννοῶν ὅτι
 ἑκ παντὸς τρόπου ἔπρεπε ν' ἀποχωρήσῃ αὐτὸν
 τοῦ κυρίου του, ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν
 πτελῶς ἄχρηστον. Λαβὼν λοιπὸν μίαν τῶν ἐπὶ
 τῆς τραπέζης εὐρισκομένων ὀπιογεμῶν καπνο-
 ὑρίγγων, ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Πο-
 ηρίδου, ὅστις ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του,
 ἠν ἀνῆψε, καὶ ῥοφήσας μικρὸν ἐξ αὐτῆς, κατέ-
 ευσε βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ
 αρχωτικοῦ.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ὁ Φίξ, βλέπων τὸν
 Πονηρίδην ἀδρανῆ, ὁ κ. Φόγ δὲν θὰ μάθῃ ἐγ-
 αῖριως ὅτι ἀναχωρεῖ τὸ *Καρνάτικ*, καὶ ἂν ἀ-
 χωρήσῃ, θ' ἀναχωρήσῃ τοῦλάχιστον χωρὶς τὸν
 κατηραμένον αὐτὸν γάλλον.

Καὶ πληρώσας τὰ καταναλωθέντα ἐξῆλθε.

[Ἐπειτα συνέχισται.]

Καθ' ἃ ὑπεσχέθημεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας,
 μεταξὺδομεν αὐτοῖς κατωτέρω τεμάχιόν τι ἐκ τῆς βρα-
 θευθείσης μεταφράσεως τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου τοῦ
 δράματος τοῦ Λέσιγγ «Νάθαν ὁ σοφός.»

Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Βλάχου δημοσιεύεται, ὡς μαν-
 θάνομεν, ὅσον οὔπω, χαίρομεν δὲ ὅτι ἡμεῖς πρῶτοι πα-
 ρέχομεν τὰ πρωτόλεια αὐτῆς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς
 Ἐστίας.

Ἡ «Νάθαν» θεωρεῖται ὡς τὸ ἄριστον τῶν δραματικῶν
 ἔργων τοῦ Λέσιγγ, εἰς οὗ τὰ κριτικὰ ἰδίως συγγράμ-
 ματα φερίεται ἢ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς γαλλικῆς μιμή-
 σεως ἀπαλλαγῆ τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ ἡ ἔθι-
 κωτέρα αὐτῆς διαμρφώσις. Σκοπὸς τοῦ δράματος τοῦ-
 του εἰδικὸς (πλὴν τοῦ γενικοῦ, ὃν προτίθετο ὁ Λέσιγγ
 δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δραματικῶν ἔργων, τοῦ νὰ ὑποδείξῃ
 δηλαδὴ τὴν προσήκουσαν ὁδὸν ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τῆς
 ποιήσεως) εἶνε ἡ τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς ἤτοι ἀνεξι-
 θρησκείας ὑπεραπολογία. Ὁ χριστιανισμὸς, ὁ ἰουδαϊ-
 σμὸς καὶ ὁ μαωμανισμὸς, διὰ τριῶν κυρίως προσώπων
 παριστάμενοι, ἀγωνίζονται τὸ πρῶτον πρὸς ἀλλήλους
 περὶ μεγαλείου καὶ γενναιοφροσύνης, εἶτα δὲ συμφι-
 λιοῦνται ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει. Τὰ τρία ταῦτα πρό-
 σωπα εἶνε εἰς Τοῦρκος, εἰς Ἰουδαῖος καὶ εἰς Ναίτης.¹ Ὁ

1. Ναίται (Templiers) ἦσαν τάγμα θρησκευτικὸν καὶ
 ἰπποτικόν, ἰδρυθὲν τῷ 1128 ὑπὸ τινων εὐπατριδῶν, ὀρ-
 κισθέντων νὰ ὑπερασπίζωσι τοὺς εἰς Παλαιστίνην πο-
 ρευομένους εἰς προσκύνῃσιν τοῦ Ἁγίου Τάφου. Τὸ τάγ-
 μα τοῦτο κατηργήθη τῷ 1314, ὅτε πάντες μὲν οἱ ἐν
 Γαλλίᾳ Ναίται συνεληφθήσαν ἀδικῶς, ὁ δὲ μέγας αὐτῶν
 μάγιστρος; Ἰάκωβος Molay μετὰ τινων τῶν προϋχόντων
 τοῦ τάγματος ἐκάθισεν. Ἡ λέξις ἐξ ἧς ὠνομάζοντο εἶνε

Τοῦρκος εἶνε ὁ Σουλτάνος Σαλαδῖνος παριστάμενος κα-
 τὰ τὴν παράδοσιν ὡς τύπος ἰπποτισμοῦ ὁ νέος Ναίτης
 περιβάλλεται πᾶσαν τὴν αὐστηρότητα καὶ τὰς λαμπρὰς
 ἀρετὰς τοῦ τάγματός του, ὁ δὲ Ἰουδαῖος Νάθαν πα-
 ρίσταται ὡς σοφός, πεπειραμένος καὶ ἀγαθὸς γέρον, ὁ-
 σις πλουτήσας ἐκ τοῦ ἐμπορίου, διατίθεισι γενναιοδῶ-
 ρως τὰ πλούτη του εἰς ἐλεῆ καὶ εὐεργεσίας. Φρονεῖ ὅτι
 πᾶσαι αἱ εἰλικρινεῖς θρησκευτικαὶ δοξασαί εἶνε σεβα-
 σταί, καὶ εἰς πάντα ἐνάρετον ἄνθρωπον βλέπει τὴν εἰ-
 κὸνα τοῦ Θεοῦ ὁ χαρακτήρ οὗτος παρίσταται ὑπὸ
 μέγαλν ἀπλότητα, καὶ τοι δὲ δὲν διαταράσσεται ὑπὸ
 μεγάλων παθῶν, συγχεῖται ἰσχυρῶς. Ἐν τούτοις αἱ ἀ-
 μεταί αὐταὶ δὲν προφυλάττουσι ποσῶς τὸν Νάθαν ἀπὸ
 τῶν διωγμῶν. Κινδυνεύει νὰ γῶν ἀρπαζομένην παρ' αὐ-
 τοῦ τὴν νέαν, ἣν υἰοθέτησε καὶ περιέβαλεν ἐκ γενετῆς
 ἡ θλιψίς του δὲ ἐπὶ τῷ ἐπικειμένῳ χωρισμῷ τὸν ἀναγ-
 κάζει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν εἶνε πατήρ τῆς, καὶ νὰ διη-
 γηθῇ μετὰ περιπαθοῦς ἀπλότητος, πῶς τὸ πρῶτον ἀ-
 νέλαβε τὴν χριστιανὴν κόρην. Νύκτα τινὰ οἱ θρησκομα-
 νεῖς χριστιανοὶ κατασφάζουσιν ἐν Γάζῃ πάντας τοὺς ἰου-
 δαίους καὶ ὁ Νάθαν βλέπει ἐνωπίον του σφαζομένην τὴν
 σύζυγον αὐτοῦ καὶ καίμενα τὰ ἐπτά του τέκνα. Ἐπὶ
 τρεῖς ἡμέρας κείται πρηγῆς ἐν τῇ σποδῷ, καταρῶμενος,
 βλασφημῶν καὶ ὀμνῶν μίτος ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν
 χριστιανῶν. Ὅτε δὲ τέλος κατὰ μικρὸν ἀνακύπτει ἀπὸ
 τοῦ ἄλλου μοναχὸς τις προσέρχεται καὶ τὸν παρακα-
 λεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα χριστιανοῦ βρέφους ἐγκα-
 τατελειμμένου, ὅπερ ὁ γέρον Ἰουδαῖος υἰοθετεῖ. Ἡ εὐ-
 σπλαγχνία τοῦ Νάθαν, διηγούμενου ταῦτα, τοσοῦτον
 μᾶλλον συγχεῖται ὅσῳ ὁ Νάθαν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὸ
 αἴσθημά του. Ἡ μακροθυμία δὲ καὶ ἡ ὑπομονὴ του οὐ-
 δόλως ἐλαττοῦνται, καὶ τοι προσβάλλονται αἱ δοξασαί
 του καὶ ἡ ὑπερηφάνειά του, κατηγορομένου ὅτι ἀνε-
 θρεψε τὴν Ἑκάν ἐν τῇ ἰουδαϊκῇ πίστει. Τέλος μετὰ πολ-
 λὰς περιπετείας καθίσταται γνωστὸν ὅτι ὁ Ναίτης καὶ
 ἡ νέα θετὴ κόρη τοῦ ἰουδαίου εἶνε ἀδελφοί, ὁ δὲ Σουλ-
 τάνος θεὸς αὐτῶν.

Ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω Ε' Σκηνὴ τῆς Β' πρά-
 ξεως ἐκτίθει τὴν πρώτην συνέντευξιν τοῦ Νάθαν καὶ τοῦ
 Ναίτου, σώσαντος τὴν Ἑκάν ἐκ πυρκαϊᾶς, ἀποφεύγον-
 τος δὲ τῶς πᾶσαν μετ' αὐτῆς συνέντευξιν καὶ πᾶσαν παρ'
 αὐτῆς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης. Σ. τ. Δ.

ΠΡΑΞΙΣ Β'.—ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΝΑΘΑΝ, καὶ μετ' ὀλίγον ΝΑΙΤΗΣ

ΝΑΘΑΝ

Σχεδὸν φοβοῦμ' αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπον,
 καὶ ἡ τραχεῖα ἀρετὴ του μὲ πτοεῖ.

Εἷς ἄνθρωπος ἐν τούτοις νὰ στενοχωρῆ
 τοσοῦτον ἄλλον ἄνθρωπον!—Ἄ! ἔρχεται.

Μὰ τὸν Θεόν! ὁ νέος οὗτος φαίνεται
 ἀνὴρ. Μ' ἀρέσκει τ' ἀγαθὸν καὶ ἀλαζὼν

βλέμμα του, καὶ τὸ βῆμά του τὸ εὐσταθές.

Πικρὸς εἶν' ἴσως ὁ φλοιὸς του, . . . πλὴν πικρὸς
 δὲν εἶνε ὁ πυρὴν του βέβαια. Ἄλλὰ

κάπου ἐγὼ τοιοῦτον εἶδα πρόσωπον . . .

— Συγγνώμην, Φράγκε εὐγενῆ!

ΝΑΙΤΗΣ

Τί πράγμα; τί;

ΝΑΘΑΝ

Μὲ συγχωρεῖτε, ἄν . . .

ΝΑΙΤΗΣ

Τί, ἰουδαῖε, τί;

Temple, ἤτοι: Ναός, ἐννοεῖται δὲ ἡ ἐκκλησία τοῦ Πα-
 ναγίου Τάφου ἐν Ἱεροσολύμοις.